

Sygnatura akt VI W 1639/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 roku

sprawy przeciwko M. C. córce Z. i W. z domu D.

urodzoną (...) w miejscowości D.

obwinioną o to, że

do dnia 01.09.2014 r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w siedzibie Straży Miejskiej, będąc właścicielem samochodu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd, którego kierujący w dniu 24.07.2014 r. o godz. 07:00:01 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 23 km/h.

tj. o czyn z art.96 § 3 kw

*****

I. uznaje obwinioną **M. C.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

M. C. jest właścicielem samochodu marki P. nr rej. (...).

W dniu 24 lipca 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 73 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wydruk z fotoradaru, wraz ze zdjęciem twarzy kierowcy, został przesłany do właścicielki pojazdu, M. C..

Obwiniona została wezwana przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony uwidoczniony w załączonym raporcie pojazd, którego kierujący w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość. M. C. nie udzieliła Straży Miejskiej odpowiedzi na postawione jej pytanie.

dowód:

notatka służbowa k. 4;

wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby wraz z potwierdzeniem odbioru k. 5,9;

wydruk z fotoradaru, k. 6.

W postępowaniu jurysdykcyjnym M. C. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że zaniechała wskazania Straży Miejskiej, kto w oznaczonym czasie i miejscu kierował samochodem marki P., gdyż przesłane jej przez Straż Miejską zdjęcie było nieczytelne. Podniosła przy tym, że użytkowników pojazdu jest kilku, Straż Miejska zaś nie przedstawiła żadnych dowodów winy osoby, która przekroczyła dopuszczalną prędkość. Wskazała również w piśmie, które załączyła do akt sprawy na alternatywność otrzymanego przez nią wezwania.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionej czynu są bezsporne. M. C. doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej jej samochodem w dniu 24 lipca 2014 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 23 km/h. Obwiniona następnie wezwana została do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Odpowiedzi takiej nie udzieliła. Udzielenie zaś takiej informacji stanowiło jej obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu.. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniona nie potrafi (nie chce) bowiem powiedzieć, kto kierował pojazdem, gdy przekroczono nim dopuszczalną prędkość. Na żądanie Straży Miejskiej, nie była tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jej odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może jej tylko ułatwić zrealizowanie ciężącego na nim obowiązku.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508). Z tego względu tłumaczenie obwinionej, że nie wie, która z osób, którym zezwoliła na poruszanie się należącym do niej pojazdem, kierowała nim w oznaczonym czasie i miejscu, nie tylko nie zwalnia ją od odpowiedzialności karnej,

ale stanowi jej istotę. Dokonując zakupu samochodu, wzięła ona na siebie określone obowiązki. Jednym z nich jest wiedza na temat tego, kto – poza nią samą- porusza się tym pojazdem.

W związku z tym, niewskazanie przez obwinioną, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z powodu braku odnośnej wiedzy (niechęci podzielenia się nią), co do tej osoby, stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Nie sposób przy tym podzielić poglądu obwinionej, by otrzymane przez nią za Straży Miejskiej wezwanie miało charakter alternatywny.

Jak stwierdził Sąd Okręgowy we Wrocławiu w postanowieniu z 22 czerwca 2015 roku (sygn. akt IV Kz 339/15 „wyraźnie należy odróżnić wezwanie, które stanowi wyraz ustawowego żądania do wskazania osoby kierującej pojazdem od oświadczenia, kto tym pojazdem kierował. Wezwanie do wskazania osoby kierującej pojazdem jest wynikiem ustawowego uprawnienia Straży Miejskiej do żądania takiej informacji od właściciela, samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego. Oświadczenie natomiast jest wyrazem woli osoby, która została wezwana do złożenia informacji”. Skoro zatem owo oświadczenie jest odrębnym, załączonym za wezwaniem drukiem, a nie zostało ujęte - wraz z wezwaniem - w jednym piśmie, nie sposób mówić o alternatywności otrzymanego przez obwinioną żądania. Dodać należy, że nie było żadnych przeszkód, aby obwiniona dysponując takim oświadczeniem, przekazała je sprawcy przekroczenia dopuszczalnej prędkości na ulicy (...), by ten je wypełnił i przesłał Straży Miejskiej. Mogła je też samodzielnie wypełnić wskazując siebie jako sprawcę wykroczenia i takiej treści informację przekazać w odpowiedzi na otrzymane wezwanie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał M. C. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiary kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionej, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionej jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionej, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając M. C. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając jej stosowną opłatę.